

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 237/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Luciou Kolníkovou, Radvanská 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva byť stíhaný a pozbavený slobody iba zo zákonných dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 To 130/2016 z 12. januára 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 25/2017 z 26. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva byť stíhaná a pozbavená slobody iba zo zákonných dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 130/2016 z 12. januára 2017 (ďalej aj „rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 25/2017 z 26. septembra 2017 (ďalej aj „rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 79/2016 zo 4. októbra 2016 (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“) bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Krajský súd (rozhodnutím krajského súdu) rozhodol o odvolaní sťažovateľky tak, že zrušil výrok I rozhodnutia okresného súdu v celom rozsahu, vo výroku II uznal sťažovateľku vinnou zo spáchania skutku tak, ako bol uvedený v obžalobnom návrhu, čím uznal, že sťažovateľka spáchala prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, a odsúdil ju k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, k trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie, uložil jej ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou

formou a poškodenú odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces a vo výroku III odvolanie poškodenej zamietol.

Krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že sťažovateľka naplnila všetky znaky skutkových podstát trestných činov kladených jej za vinu. V tejto súvislosti poukázal na to, že sťažovateľka mala vedomosť o tom, že už prv bola odsúdená za jazdu pod vplyvom alkoholu, a aj napriek tomu opätovne a pod vplyvom alkoholu viedla motorové vozidlo a úmyselne ignorovala právoplatné rozhodnutie súdu vydané v trestnom konaní.

Krajský súd na námietky sťažovateľky ako obžalovanej (tá namietala nevedomosť o skoršom odsúdení za jazdu pod vplyvom alkoholu) doplnil dokazovanie vo veci tak, že si vyžiadal od obhajcu obžalovanej vyjadrenie, či vo veci vedenej na okresnom súde sp. zn. 2 T 135/2015 (v tomto konaní bola sťažovateľka prv odsúdená za jazdu pod vplyvom alkoholu) došlo k späťvzatiu odporu vydaného v tomto konaní s výslovným súhlasom sťažovateľky. Obhajca sťažovateľky krajský súd informoval, že k späťvzatiu došlo s výslovným súhlasom jeho klientky, a predložil súdu kópiu písomného späťvzatia podpísanú sťažovateľkou.

Pokiaľ ide o výšku spôsobenej škody namietanú prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „prokurátor“) a poškodenou, krajský súd poukázal na to, že pokiaľ bol prokurátor názoru, že by výška spôsobenej škody zo strany obžalovanej mohla byť vyššia, než uvádzal v obžalobe, mal na hlavnom pojednávaní navrhnúť súdu doplnenie dokazovania, ale to sa nestalo. Sťažovateľka namieta, že bez doplnenia dokazovania nie je možné konštatovať, že by bolo bez rozumných pochybností preukázané, že výška škody spôsobenej trestným činom je 3 973,55 €.

Sťažovateľka podala proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd (napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu) podané dovolanie procesne odmietol ako nedôvodné.

K zásahu do základného práva byť stíhaná a pozbavená slobody iba zo zákonných dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 8 ods. 2 listiny sťažovateľka namieta, že „[t]oto moje právo bolo porušené jednak rozsudkom krajského súdu a následne uznesením Najvyššieho súdu tým, že oba súdy vo svojich rozhodnutiach nesprávne aplikovali zákonný znak skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Trestného zákona a zákonný znak skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Moje konanie malo byť súdmi právne posúdené iba ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.“.

K zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namieta, že nesúhlasí s odmietnutím dovolania z toho dôvodu, že v podanom dovolaní boli uplatnené výlučne námietky skutkovej povahy, ktoré stoja mimo použitého dôvodu dovolania. Sťažovateľka pokračuje tvrdením, že «[u]ž v konaní pred súdom prvého stupňa som totiž namietala skutočnosť, že trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV z 19. 11. 2015, sp. zn. 2T/135/2015 doposiaľ nenadobudol právoplatnosť (podala som proti nemu v zákonnej lehote odpor, ktorý bol mojím vtedajším obhajcom vzatý späť bez môjho výslovného súhlasu), preto absentuje zákonný znak skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Trestného zákona: „hoci bol za taký čin alebo za čin uvedený v odseku 2 v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin alebo za čin uvedený v odseku 2 prepustený“ a zákonný znak skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona: „vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti“. Žiadala som, aby táto otázka bola vyriešená ako predbežná otázka, pretože v skutočnosti som bola právoplatne odsúdená iba raz. Preto som sa v celom priebehu trestného konania domáhala právneho posúdenia môjho skutku iba ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona s vylúčením hrozby trestu doživotného zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, s vylúčením deliktu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Trestného zákona a zároveň

s vylúčením deliktu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona kvôli tomu, že som skutkom posudzovaným v aktuálnej stíhanej veci, posudzovaným ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, neporušila žiaden právoplatne uložený príkaz súdu o zákaze činnosti.». Sťažovateľka vyčíta krajskému súdu nesprávnosť procesného postupu spočívajúcu v tom, že doplnil dokazovanie bez návrhu procesnej strany. Takýto postup je podľa sťažovateľky vzdialený zákonom prikázanej nestrannosti súdu. Krajský súd mal takto napomáhať prokurátorovi, čo je závažným narušením zásady rovnosti zbraní. Naopak, pri dokazovaní výšky škody krajský súd obdobnú vlastnú aktivitu obmedzil, čím pri dvoch dokazovaných skutočnostiach zvolil dva rôzne prístupy.

Sťažovateľka ďalej namieta: «Ak by aj takýto postup krajského súdu bol zákonný, súd nemal dôkaz získaný v rámci ním doplneného dokazovania vykonať a prihliadať naň. Krajský súd si mal totiž po obdržaní takéhoto dôkazu vyhodnotiť, či bol obhajcom poskytnutý v súlade so zákonom.

Pri obstarávaní dôkazu v žiadosti z 8. 12. 2016 (č. l. 310) sudca uviedol, že „obžalovaná namieta predchádzajúce odsúdenie... že trestný rozkaz vydaný v tejto veci nie je právoplatný... vzhľadom k tomu, že obžalovaná namieta, že Vám nedala súhlas k späťvzatiu odporu... a vzhľadom k tomu, že vyriešenie tejto otázky je podstatné pre meritórne rozhodnutie vo veci jej odvolania... Vás žiadam o vyjadrenie...“. Môj vtedajší obhajca, [REDAKOVANÉ], napriek upozorneniu, že táto skutočnosť je podstatná pre meritórne rozhodnutie v tejto veci, poskytol súdu vyjadrenie a predložil kópiu listiny v rozpore s § 23 zákona o advokácii. V tejto súvislosti poukazujem na to, že advokátske tajomstvo má presah aj do povinnosti na vydanie veci dôležitej pre trestné konanie, tzv. edičnej povinnosti. Vzhľadom na nezákonný postup môjho vtedajšieho obhajcu som podaním z 19. 1. 2017 iniciovala Slovenskej advokátskej komore návrh na začatie disciplinárneho konania.

[REDAKOVANÉ], advokát, predložil súdu kópiu listiny označenej „späťvzatie“ z 18. 1. 2016 (č. l. 320 a 321), na ktorej je údajne môj podpis a ktorá bola údajne adresátovi odoslaná 19. 1. 2016.

Na pojednávaní 12. 1. 2017, kde mi bola táto listina (č. l. 320 a 321) krajským súdom predložená na oboznámenie, som uviedla, že „nepamätám si, že by som podpísala späťvzatie odporu a nemala som tiež vedomosť o tom, že prebehlo hlavné pojednávanie, kde sa aj rozhodlo o späťvzatí odporu.“ (s. 2 zápisnice o pojednávaní z 12. 1. 2017).

Krajský súd napriek skutočnosti, že som podpis na predmetnej kópii listiny neuznala za svoj a listina nebola krajskému súdu poskytnutá v origináli, v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že vtedajší obhajca súdu „predložil kópiu písomného späťvzatia odporu, ktorý je podpísaný obžalovanou...“, preto považuje „odvolacie námietky obžalovanej za zjavne nedôvodné (späťvzatie odporu vlastnoručne podpísala)... o právoplatnosti trestného rozkazu... preto nevznikajú žiadne oprávnené (rozumné) pochybnosti.“ (s. 9 napadnutého rozsudku).

Navyše, poznamenávam, že písomnosť „späťvzatie“ z 18. 1. 2016 (č. l. 320 a 321), je opatrená údajom dátumovej pečiatky o jej odoslaní „19. JAN. 2016“ Okresnému súdu Bratislava IV. No takouto písomnosťou, na ktorej by mal byť môj podpis, Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/135/2015, nedisponuje. Z trestného spisu sp. zn. 2T/135/2015, ktorý preskúmal aj krajský súd, vyplýva, že obsahuje iba písomnosť „späťvzatie“ opatrenú len pečiatkou a podpisom môjho vtedajšieho obhajcu [REDACTED], advokáta.

Čo je však podstatné a čo som namietala, je, že krajský súd sa nemal zaoberať okolnosťou, ktorú evidentne Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/135/2015 nemal v čase rozhodovania o späťvzatí odporu proti trestnému rozkazu k dispozícii.

Právne účinky udelenia výslovného súhlasu obvineného so späťvzatím odporu proti trestnému rozkazu jeho obhajcovi nastávajú totiž okamihom jeho doručenia Okresnému súdu Bratislava IV v konaní pod sp. zn. 2T/135/2015. Takýto súhlas som však neudelila, so späťvzatím odporu ani nesúhlasím a domáham sa pokračovania v tomto konaní ďalším riadnym zákonným postupom. Takže skutočnosť, či sa prípadne takýto súhlas nachádza u obhajcu alebo inej osoby, nemá žiaden právny význam. Doplňenie dokazovania krajským súdom v tomto smere je nesprávne, bez právneho významu.»

Pretože všeobecné súdy sa podľa názoru sťažovateľky primerane nevysporiadali s už citovanou argumentáciou, sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za nelogické a svojvoľné.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 130/2016 z 12. januára 2017 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 25/2017 z 26. septembra 2017 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo byť stíhaná a pozbavená slobody iba zo zákonných dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 8 ods. 2 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil, aby vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné

záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie, podľa ktorého všeobecné súdy nesprávne vyhodnotili (ne)vedomosť sťažovateľky o tom, že v čase, keď sa opakovane dopustila jazdy pod vplyvom alkoholu, bola už raz za jazdu pod vplyvom alkoholu odsúdená. Sťažovateľka svoju nevedomosť zakladá na tom, že v trestom konaní, v ktorom bola odsúdená za jazdu pod vplyvom alkoholu po prvý raz malo dôjsť k späťvzatiu odporu podaného proti prvostupňovému rozhodnutiu jej právnym zástupcom bez jej vedomia, resp. súhlasu. Uvedeným sťažovateľka sleduje zmenu právnej kvalifikácie skutku, želajúc si zľahčenie postihu za spáchaný skutok. V procesnej rovine sťažovateľka namieta zásah do kontradiktórnosti konania nezákonným obstaraním a vykonaním dôkazu.

K napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 4 To 130/2016 z 12. januára 2017

K ustáleniu skutkového stavu veci krajský súd uviedol: „*Odvolaací súd považuje za nepochybne preukázané (a medzi stranami to ani nebolo sporné), že obžalovaná [REDAKOVANÉ] (ďalej len obžalovaná) dňa 07. 05. 2016 v čase okolo 22.00 h viedla v [REDAKOVANÉ] osobné motorové vozidlo, pričom narazila prednou časťou svojho vozidla do zaparkovaného osobného motorového vozidla s tým, že pri následnej dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu jej bola nameraná hodnota alkoholu v dychu vo výške 1,43 mg/l.*

Tieto skutkové okolnosti nepochybne vyplývajú z výpovede obžalovanej, ktorá vypovedala, že pred skutkom bola s kamarátkou v krčme, kde pili pivo. Potom sa rozhodla šoférovať, alkohol má na ňu zlý vplyv. Lutuje toho, čo sa stalo. Vedela, že má uložený zákaz činnosti vedenia motorových vozidiel. Priebeh skutku popísala vo svojej výpovedi svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá vypovedala, že z okna videla ako tmavé auto narazilo do susedovho auta, pričom z auta vyliezla baba. Okolnosti ohľadne dopravnej nehody, jej účastníkov, ako aj ohľadne poškodenia motorového vozidla preukazuje aj záznam

dopravnej nehody a zápisnica o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody s fotodokumentáciou. Skutočnosť, že obžalovaná mala bezprostredne po skutku nameranú hladinu alkoholu v dychu na úrovni 1,43 mg/l potvrdzuje zápis o dychovej skúške na alkohol (č. l. 69).“

K námietkam sťažovateľky, ktoré sú totožné s námietkami uplatnenými v podanej ústavnej sťažnosti, krajský súd ďalej uviedol: *„Podstatou odvolacích námietok obžalovanej bola skutočnosť, že trestný rozkaz vydaný Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 2T/135/2015 zo dňa 19. 11. 2015 doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, nakoľko obžalovaná proti nemu podala v zákonnej lehote odpor, ktorý zobrať späť obhajca, bez jej výslovného súhlasu. Vzhľadom k uvedenému je obžalovaná názoru, že sa mohla dopustiť iba prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., nakoľko nie je daný znak recidívy ohľadne prečinu podľa § 289 Tr. zák. a ani skutočnosť, že viedla motorové vozidlo počas plynutia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.*

Krajský súd preskúmal pripojený spis Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/135/2015, ktorý bol aj oboznámený na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom prvého stupňa, pričom zistil, že obžalovaná podala proti vydanému trestnému rozkazu odpor v zákonnej lehote. Vzhľadom k uvedenému bolo vo veci nariadené hlavné pojednávanie na deň 20. 01. 2016. Dňa 19. 01. 2016 bolo na súd doručené podanie vypracované obhajcom obžalovanej v jej mene, z ktorého vyplýva, že berie späť odpor podaný proti trestnému rozkazu. Dňa 20. 01. 2016 sa obžalovaná nedostavila na hlavné pojednávanie, pričom samosudkyňa za prítomnosti obhajcu obžalovanej zobrala na vedomie späťvzatie odporu zo strany obžalovanej. Nakoľko žiadna iná oprávnená osoba odpor proti trestnému rozkazu nepodala, nadobudol trestný rozkaz právoplatnosť dňom 19. 01. 2016, t. j. momentom doručenia podania o späťvzatií odporu na konajúci súd.

Vzhľadom na odvolacie námietky obžalovanej, doplnil krajský súd dokazovanie tak, že si vyžiadal od obhajcu obžalovanej z trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 2T/135/2015 vyjadrenie k tomu, či na späťvzatie odporu mal výslovný súhlas obžalovanej. Vtedajší obhajca obžalovanej [REDAKOVANÉ] písomným podaním zo dňa 19. 12. 2016 informoval odvolací súd, že k späťvzatiu odporu proti

trestnému rozkazu došlo s výslovným súhlasom jeho klientky, pričom ako prílohu predložil kópiu písomného späťvzatia odporu, ktorý je podpísaný obžalovanou.

S poukazom na uvedené doplnenie dokazovania v odvolacom konaní, považuje krajský súd odvolacie námietky obžalovanej za zjavne nedôvodné (späťvzatie odporu vlastnoručne podpísala) s tým, že vtedajší obhajca iba realizoval jej pokyn, ktorý sa týkal späťvzatia odporu. Nešlo tu teda o svojvoľné konanie obhajcu bez vedomia obžalovanej, ale išlo tu o konanie obžalovanej prostredníctvom svojho obhajcu. O právoplatnosti trestného rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 2T/135/2015 preto nevznikajú žiadne oprávnené (rozumné) pochybnosti.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd vychádza z toho, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný

význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Odpoveď krajského súdu na vymedzené námietky sťažovateľky hodnotí ústavný súd ako vyčerpávajúcu bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Skutočnosť, že sa sťažovateľka so závermi všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe založiť odôvodnenosť ústavnej sťažnosti (m. m. I. ÚS 10/2012). Vzhľadom na uvedené ústavný súd nevidí dôvod opodstatňujúci jeho ingerenciu v spore.

Ústavný súd z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 25/2017 z 26. septembra 2017

Najvyšší súd k podstate námietok sťažovateľky uviedol: *„Obvinená vidí porušenie práva na obhajobu v postupe Krajského súdu v Bratislave, ktorý si sám obstaral a vykonal dôkaz, ktorý strany nenavrhlí a s týmto listinným dôkazom sa obvinená oboznámila až na verejnom zasadnutí. Námietla preto, že jej tento listinný dôkaz nebol doručený pred verejným zasadnutím a tým bola podľa jej názoru lehota na prípravu verejného zasadnutia dodržaná iba formálne.*

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na § 2 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého má každý právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak; na § 2 ods. 9 Tr. por., podľa ktorého každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu; na § 2 ods. 10

Tr. por., podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie; na § 2 ods. 11 Tr. por., podľa ktorého súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli. Strany majú právo nimi navrhnutý dôkaz zabezpečiť; ako aj na § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Trestný poriadok je založený na kontradiktórnosti konania pred súdom (podstatou ktorého je skutočnosť, že aktivita pri dokazovaní je v súdnom konaní na stranách), ako to uviedla aj obvinená vo svojom dovolaní, avšak za účelom náležitého zistenia skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, už vyššie spomenuté zákonné ustanovenie § 2 ods. 11 Tr. por. zabezpečuje aj súdu, aby mohol do dokazovania iniciatívne zasiahnuť, a to aj prostredníctvom dôkazov, ktoré strany nenavrhli.“

Ústavný súd poukázaním na obsah citovaného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v konaní nastolila. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, ako sa najvyšší súd vysporiadal s tými z argumentov sťažovateľky, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam.

Keďže napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nejaví znaky porušenia sťažovateľkou označených práv a navyše sťažovateľka sa v celom priebehu konania domáha zjednania nápravy na základe ústavným súdom práve preskúmaných dôvodov, ústavný súd ani v prípade napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nevidí dôvod opodstatňujúci jeho ingerenciu v spore.

Ústavný súd z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

O ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2018